

Sygn. akt III K 4/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Małgorzata Zawadzka

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu

sprawy A. B.

urodzonego dnia (...) w B.

syna D. i S. z domu J.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 czerwca 2014r. w sprawie sygn. akt III K 37/14 za przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 6 kwietnia 2014r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 1 czerwca 2015r. w sprawie sygn. akt III K 19/15 za:

a) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§3 pkt. 3 i §4 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt. 2 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 1 sierpnia 2014r. na karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 1 sierpnia 2014r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§1 k.k. popełnione w dniu 19 lipca 2014r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 17 listopada 2015r. w sprawie sygn. akt II K 282/15 za przestępstwo z art. 157§1 k.k. i art. 222§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 26 maja 2014r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 22 sierpnia 2016r. w sprawie sygn. akt XII K 432/16 za przestępstwo z art. 222§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 18 grudnia 2015r. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. - w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016r. - w zw. z art. 4§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu A. B. wyrokami opisanymi w pkt. 1, 3 i 4 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego z karą łączną pozbawienia wolności wymierzoną

skazanemu wyrokiem opisanym w pkt. 2 tej części niniejszego wyroku łącznego i wymierza skazanemu karę łączną 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej niniejszego wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 1, 3 i 4 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego, jak i okres odbytej kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie opisanej w pkt. 2 tej części niniejszego wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

A. B. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 czerwca 2014r. w sprawie sygn. akt III K 37/14 za przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 6 kwietnia 2014r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 1 czerwca 2015r. w sprawie sygn. akt III K 19/15 za:

a) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§3 pkt. 3 i §4 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt. 2 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 1 sierpnia 2014r. na karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 156§1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 1 sierpnia 2014r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 197§1 k.k. popełnione w dniu 19 lipca 2014r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

za które to przestępstwa wymierzono mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 17 listopada 2015r. w sprawie sygn. akt II K 282/15 za przestępstwo z art. 157§1 k.k. i art. 222§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 26 maja 2014r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 22 sierpnia 2016r. w sprawie sygn. akt XII K 432/16 za przestępstwo z art. 222§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w dniu 18 grudnia 2015r. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

/Dowód: dane o karalności k. 8-9; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 czerwca 2013r. w sprawie sygn. akt III K 37/14 k. 15-16; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 kwietnia 2015r. w sprawie sygn. akt II AKA 308/14 k. 17; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 1 czerwca 2015r. w sprawie sygn. akt III K 19/15 k. 20-21; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 listopada 2015r. w sprawie sygn. akt II AKA 251/15 k. 22; wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 17 listopada 2015r. w sprawie sygn. akt II K 282/15 k. 28; wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 22 sierpnia 2016r. w sprawie sygn. akt XII K 432/16 k. 30/

Funkcjonowanie skazanego A. B. w warunkach izolacji penitencjarnej było negatywne, jako że werbalizował myśli oraz prezentował zachowania suicydalne, a ze współosadzonymi zdarzały mu się sytuacje konfliktowe, natomiast wobec funkcjonariuszy przejawiał zachowania nieregulaminowe, a czasami agresywne. Skazany w czasie izolowania nie był nagradzany, natomiast 10 – krotnie ukarano go dyscyplinarnie za przekroczenia polegające na wdaniu się w awanturę ze współosadzonym, 2 – krotne samouszkodzenie o charakterze instrumentalnym, 2 - krotną czynną napaść na funkcjonariusza, zaniechanie wykonania poleceń przełożonego, używanie wulgarnego słownictwa oraz

niszczenie mienia zakładu karnego. W okresie jego pobytu w Zakładzie Karnym w (...) - krotnie, tj. w dniach 18 grudnia 2015r. oraz 27 stycznia 2016r., był on sprawcą zdarzenia nadzwyczajnego, kiedy to dopuścił się czynnej napaści na wykonującego obowiązki służbowe funkcjonariusza służby więziennej. Również w dniu 25 maja 2014r. w Areszcie Śledczym w L., kiedy był wobec niego stosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, dopuścił się czynnej napaści na pracownika cywilnego tej jednostki penitencjarnej.

/Dowód: opinia o skazanym Zakładu Karnego w W. z dnia

z dnia 2 lutego 2017r. k. 31/.

Wobec A. B. zaktualizowały się materialnoprawne przesłanki, które obligowały sąd do wydania wyroku łącznego. Antycypując bowiem problem, który zostanie rozważony w dalszej części uzasadnienia, a odnoszący się do względności konkurujących ustaw normujących instytucję kary łącznej, nadmienienia wymagało, że zarówno w przepisach obowiązujących w czasie popełnienia przez skazanego przestępstw, które były przedmiotem opublikowanych wobec niego wyroków skazujących, jak i w unormowaniach, które obowiązywały w późniejszym okresie, aż do czasu orzekania w niniejszym postępowaniu, przewidziano że „(...) sąd orzeka karę łączną” (art. 85 k.k. ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015r., jak i art. 85§1 k.k. ustaw obowiązujących po tej dacie). To zaś oznaczało, że obowiązek orzeczenia kary łącznej w przypadku zaistnienia przesłanek do jej wymierzenia aktualizował się niezależnie od tego, którą z tych konkurujących ustaw zastosowano by w niniejszym postępowaniu – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015r., II KK 84/15, LEX nr 1681879.

Rozważając natomiast zagadnienie, jakie przepisy statuujące instytucję kary łącznej należało zastosować względem A. B., należało zauważyć, że ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015r., istotnie przemodelowano zasady orzekania w przedmiocie kary łącznej. W treści art. 19 ust. 1 powołanej ustawy przewidziano zaś, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu karnego – dopisek S.O.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Brzmienie tego unormowania mogłoby zatem sugerować, że w sytuacji, gdy jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015r., to do łączenia sankcji znajdować będą zastosowanie obowiązujące po tej dacie przepisy art. 85 k.k. Należało jednakże zaaprobować zaprezentowany w doktrynie prawa karnego materialnego pogląd, zgodnie z którym, jeżeli przynajmniej jeden z wyroków skazujących uprawomocnił się po wejściu w życie wskazanej ustawy, zaś co najmniej jeden z czynów, za które orzeczono podlegającą łączeniu sankcją, został popełniony przed tą datą, to problem konkurencji ustawy dawnej i obowiązującej, należy rozstrzygać na płaszczyźnie art. 4§1 k.k. – J. Majewski, Komentarz do niektórych przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, teza 2 do art. 19. Rzecz bowiem w tym, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. nie stawia jednoznacznego zastrzeżenia, iż do kar orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. stosować trzeba art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. W treści tego unormowania jednoznacznie statuowano przeciw, że w sytuacji łączenia kar orzeczonych wyrokami, które uprawomocniły się przed tą datą i po niej, może zająć „(...) potrzeba orzeczenia kary łącznej (...)” na zasadach określonych ustawą nowelizującą, przy czym prawodawca doprecyzował w dalszej części cytowanego przepisu, że sytuacja taka może wystąpić „(...) w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” (nowelizującej – dopisek S.O.).

W konkluzji tego fragmentu wyводу podnieść należało, że trzy chronologicznie ostatnie wyroki skazujące zapadłe wobec A. B., a mianowicie wyroki w sprawach o sygn. akt III K 19/15, II K 282/15 i XII K 432/16, uprawomocniły się po dniu 30 czerwca 2015r. Nie można było jednak tracić z pola widzenia tego, że przedmiotem osądu trzech pierwszych wyroków skazujących wydanych wobec niego były czyny, których ustawowe znamiona zrealizowane zostały przed tą datą, co odnosiło się do inkryminowanych zachowań skazanego, które osądzono w sprawach o sygn. akt III K 37/14, III K 19/15 oraz II K 282/15. Dlatego właśnie do oceny względności konkurujących unormowań rozdziału IX Kodeksu karnego należało zastosować zasady statuowane w art. 4§1 k.k. Wprawdzie w treści tego unormowania ustawodawca przewidział prymat stosowania ustawy obowiązującej w chwili orzekania, zastrzegł jednak zarazem, że pierwszeństwo

stosowania tej ustawy zostaje wyłączone, gdy ustawę obowiązującą poprzednio należy uznać za względniejszą dla sprawy.

Oceniając zatem konkurencję ustaw w konkretnych okolicznościach niniejszego postępowania, stwierdzenia w pierwszej kolejności wymagało to, że wybór jednej z nich powinien znajdować oparcie w ustaleniu, która z nich przewiduje w określonej sytuacji prawnej względniejsze dla A. B. konsekwencje, co odnosić należało do całokształtu prawnokarnych konsekwencji wynikających z zastosowania każdej z tych ustaw – wyrok Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 13 stycznia 1970r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996r., I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16.

Rozważając w pierwszej kolejności w kontekście wszystkich opublikowanych wobec A. B. wyroków skazujących, którymi orzeczono wobec niego podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności, czy przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. były dla niego względniejsze, należało stanowczo stwierdzić, że wymowa tych właśnie unormowań stawiała skazanego w sytuacji mniej korzystnej względem sytuacji, w której znalazłby się, gdyby zastosowano przepisy obowiązujące po tej dacie.

Zauważyć należało, że w korelacji temporalnej statuowanej w art. 85 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., a pozwalającej na połączenie wymierzonych A. B. sankcji węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, pozostawały jedynie kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami w sprawach o sygn. akt III K 37/14 i II K 282/15. Wszak wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 282/15 osądzono zachowanie skazanego popełnione w dniu 26 maja 2014r., natomiast wyrok, który w rozumieniu art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. otwierał realny zbieg przestępstw, a mianowicie wyrok w sprawie sygn. akt III K 37/14, został opublikowany w dniu 23 czerwca 2014r., a więc po dacie popełnienia przestępstwa osądzonego w sprawie o sygn. akt II K 282/15.

W zbiegu realnym statuowanym w art. 85 k.k. w jego brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015r. nie pozostawały zatem przestępstwa, które osądzono wyrokami w sprawach o sygn. akt III K 19/15 oraz XII K 432/16. Przedmiotem pierwszego z tych orzeczeń były bowiem przestępstwa popełnione przez A. B. w dniach 19 lipca 2014r. oraz 1 sierpnia 2014r., zaś drugim z analizowanych wyroków osądzono jego zachowanie zrealizowane w dniu 18 grudnia 2015r. To zaś oznaczało, że oceniane czyny zabronione zostały popełnione przez A. B. po dacie publikacji wyroku, który otwierał realny zbieg, a mianowicie wyroku w sprawie sygn. akt III K 37/14. Co więcej, przestępstwa, które stanowiły przedmiot rozstrzygnięć w sprawach o sygn. akt III K 19/15 i XII K 432/16 także między sobą nie korelowały temporalnie w rozumieniu art. 85 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. Wyrok w sprawie sygn. akt III K 19/15 został przecież wydany w dniu 1 czerwca 2015r., zaś orzeczeniem w sprawie sygn. akt XII K 432/16 objęto przestępstwo popełnione przez skazanego w okresie późniejszym, bowiem w dniu 18 grudnia 2015r.

Ogół tych spostrzeżeń pozwalał stwierdzić, że na podstawie przepisów kształtujących instytucję kary łącznej w ich brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. nie można by połączyć węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym sankcji wymierzonych A. B. wyrokami w sprawach o sygn. akt III K 19/15 i XII K 432/16. Możliwość połączenia tych sankcji zaktualizowała się natomiast na podstawie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego obowiązujących po tej dacie. Co więcej, połączenie wyrokiem łącznym wszystkich kar wymierzonych skazanemu czyniło zadość jego żądaniu, jako że jego obrońca wniosowała o objęcie wyrokiem łącznym wszystkich sankcji, którymi go skazano. Z tego powodu dojść należało do przekonania, że obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. przepisy normujące instytucję kary łącznej stawiały A. B. w sytuacji mniej korzystnej aniżeli przepisy obowiązujące po tej dacie.

W kontekście oceny względności konkurujących ustaw podnieść należało też to, że w art. 85§2 k.k. obowiązującym po dniu 30 czerwca 2015r. ustawodawca statuował, że łączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym podlegają kary lub kary łączne, zaś obowiązujący do tej daty art. 85 k.k. przewidywał zasadę łączenia wyłącznie sankcji jednostkowych – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007r. II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6. Przyjąć zatem należało, że również analizowana zmiana normatywna wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015r. okazała się dla A. B. korzystna.

Zważywszy bowiem na fakt, że wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 19/15 orzeczono wobec niego karę 8 lat pozbawienia wolności, karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 3 lat pozbawienia wolności, to stosując obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. unormowania, należałoby przyjąć, że sankcje te wchodząc w skład kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym, współkształtowałyby granice te same kary. W przypadku zatem zastosowania w ramach orzekania o wyroku łącznym w niniejszym postępowaniu przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r., opisane kary jednostkowe pozwoliłyby na skonstruowanie substratu kary łącznej pozbawienia wolności na pułapie od 8 lat do 15 lat. Fakt zatem połączenia orzeczonych tym wyrokiem jednostkowym kar pozbawienia wolności i wymierzenie A. B. kary łącznej 10 lat, a więc w graniach zbliżonych do absorpcji, pozwalał stanowczo stwierdzić, że połączenie w niniejszym postępowaniu tej kary łącznej, nie zaś kar jednostkowych, niosło dla skazanego wyłącznie korzystne skutki.

Przesądzenie, że ustawa obowiązująca do dnia 30 czerwca 2015r. nie była względniejsza dla A. B., nie wyczerpywało jednak zagadnienia dotyczącego względności ustaw konkurujących w czasie. Art. 4§1 k.k. wymaga bowiem zbadania, która z obowiązujących pomiędzy datą czynu a datą wyrokowania ustawa powinna znaleźć zastosowanie w konkretnych okolicznościach sprawy, a więc nakazuje dokonanie wyboru konkretnego stanu normatywnego także w sytuacji, gdy w analizowanym czasookresie obowiązywały więcej niż dwie ustawy, co miało miejsce w niniejszym procesie. Rzecz bowiem w tym, że w art. 7 ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych, który wszedł w życie w dniu 15 kwietnia 2017r. znowelizowano art. 85§3 k.k. Tymczasem do dnia wejścia w życie tej nowelizacji brzmienie art. 85§3 k.k., najogólniej rzecz ujmując, nie dawało możliwości stworzenia opisanego w jego treści układu 3 kar pozbawienia wolności – kary wymierzonej oraz dwóch kar wykonywanych – jako że jednocześnie wykonywana może być jedna tylko kara izolacyjna - J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, tezy 16-22 do art. 85.

Jakkolwiek w pkt. II.6 uzasadnienia projektu ustawy z dnia 20 lutego 2015r. (druk sejmowy nr 2393) wyrażono czytelną myśl, która przyświecała projektodawcy dążącemu do wprowadzenia art. 85§3 k.k. Wedle tego założenia wydanie wyroku łącznego nie mogło dotyczyć kar wymierzonych za przestępstwa w sytuacji, gdy po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary, sprawca dopuścił się popełnienia kolejnego przestępstwa, za które orzeczono karę tego samego rodzaju. W art. 85§3 k.k., który obowiązywał w okresie od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 14 kwietnia 2016r., tego zamysłu w odniesieniu do zbiegających się realnie przestępstw, za które wymierzono kary pozbawienia wolności, jednakże nie wyrażono. Z tych zatem powodów przyjąć należało, że jeżeli czyn, za który wymierzono podlegającą łączeniu karę pozbawienia wolności został popełniony przed dniem 15 kwietnia 2016r., zaś wyrok łączny wydawany jest po tej dacie, to art. 4§1 k.k. umożliwia nieuwzględnienie negatywnej przesłanki wydania wyroku łącznego opisaną w art. 85§3 k.k. w jego brzmieniu po tej dacie, jeżeli połączenie sankcji wymierzonych w analizowanym układzie procesowym stawia skazanego w sytuacji korzystniejszej względem tej, w której tych kar nie połączono by – wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 marca 2016r., II AKa 69/16, LEX nr 2039680. Rzecz bowiem w tym, że dopiero w art. 85§3 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym od dnia 15 kwietnia 2016r. prawidłowo wysłowiono przesłankę, która nie pozwala na wydanie wyroku łącznego w analizowanym układzie procesowym, skoro w jego treści przesądzono, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszego procesu przypomnieć należało, że A. B. za pośrednictwem swego obrońcy wnosił o objęcie karą łączną również kary pozbawienia wolności wymierzonej mu wyrokiem w sprawie sygn. akt XII K 432/16. Chociaż w tej sprawie skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary orzeczonej wobec niego w sprawie sygn. akt III K 37/14. Niemniej jednak przestępstwa osądzonych w sprawie sygn. akt XII K 432/16 dopuścił się on w dniu 18 grudnia 2015r., a więc przed dniem 15 kwietnia 2016r., kiedy to zmieniono brzmienie art. 85§3 k.k. w taki sposób, że kary te nie mogłyby zostać połączone węzłem kary łącznej. Już wzgląd na tę okoliczność pozwalał stwierdzić, że przepisy normujące karę łączną w okresie od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 14 kwietnia 2016r. były względniejsze dla A. B., skoro w całości uwzględniały jego żądanie co do przedmiotowego zakresu łączenia wymierzonych mu sankcji.

Analizując natomiast zagadnienie łączenia podlegających połączeniu kar wymierzonych A. B. powołanymi wyżej wyrokami skazującymi, jak i uwzględniając wskazania zawarte w treści art. 85a k.k. i art. 86§1 k.k., sąd doszedł do przekonania, że łączność podmiotowo - przedmiotowa tych zachowań pozwalała na zastosowanie wobec skazanego zasady zbliżonej do kumulacji. Zauważenia bowiem na wstępie wymagało to, że najkorzystniejsza dla skazanego zasada absorpcji powinna znajdować zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodziłaby istotna podmiotowo - przedmiotowa zbieżność.

Rozważając zatem kwestię podmiotowo - przedmiotowej łączności czynów osądzonych wyrokami jednostkowymi w sprawach o sygn. akt III K 37/14, III K 19/15, II K 282/15 i XII K 432/16, za które wymierzono A. B. kary pozbawienia wolności, dostrzegając z jednej strony należało, że wszystkie te przestępstwa popełnił on działając z zamiarem bezpośrednim. Nie można było jednak z drugiej strony abstrahować od tego, że zachowaniom skazanego, które zostały osądzone tymi wyrokami towarzyszyły zróżnicowane motywacje. Rzecz bowiem w tym, że czynu, który był przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie sygn. akt III K 37/14 skazany dopuścił się motywowany dążeniem do naruszenia dóbr prawnie chronionych w postaci mienia i wiarygodności dokumentów. Dopuszczając się jednak przestępstwa, które było przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie sygn. akt III K 19/15 A. B. zmierzał do naruszenia zupełnie innych dóbr podlegających prawnokarnej ochronie, a mianowicie wolności seksualnej pokrzywdzonych oraz ich zdrowia. Realizując zaś znamiona ustawowe czynów, które zostały osądzone wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 282/15 oraz XII K 432/16 skazany dążył do naruszenia dóbr w postaci nie tylko zdrowia pokrzywdzonych, ale także w postaci prawidłowego funkcjonowania instytucji państwowych. Względem na te okoliczności pozwalał zatem na stwierdzenie, że motywacje towarzyszące A. B. przy popełnianiu przestępstw osądzonych wyrokami, za które wymierzono mu sankcje połączone w niniejszym postępowaniu węzłem kary łącznej, zasadniczo się różniły.

Analiza okoliczności przedmiotowych pozostających w zbiegu realnym czynów zabronionych popełnionych przez A. B., a osądzonych w sprawach o sygn. akt III K 37/14, III K 19/15, II K 282/15 i XII K 432/16, prowadziła natomiast do wniosku, że nie zostały one bynajmniej popełnione w krótkich odstępach czasowych. Wszak realizując przestępcze aktywności objęte tymi skazaniami działał on w okresie od dnia 6 kwietnia 2014r. do dnia 19 grudnia 2015r. To zaś oznaczało, że ustawowe znamiona wszystkich przestępstw osądzonych tymi wyrokami zostały przez A. B. zrealizowane w długiej perspektywie czasowej, bowiem w okresie przeszło 8 – miesięcznym. Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że przestępstw, które osądzone w tych sprawach skazany dopuścił się różnych miejscach, a to w B., L. oraz W.. Co więcej, czynami, które w niniejszym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego tworzyły realny zbieg, godził A. B. w różnorodne dobra prawnie chronione, a to w mienie, wiarygodność dokumentów, wolność seksualną, zdrowie i prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych.

Z omówionych wyżej przyczyn odnoszących się do podmiotowo – przedmiotowej łączności zachowań opisanych w pkt. 1 - 4 części wstępnej wyroku łącznego, należało zatem definitywnie wykluczyć możliwość przyjęcia, że analizowane działania A. B. stanowiły emanację realizacji chociażby zbliżonego planu.

Określając wymiar kary łącznej w odniesieniu do sankcji orzeczonych wobec A. B. w tych sprawach sąd miał również na względzie globalną ocenę zachowania skazanego. Przy analizie tego zagadnienia na pierwszy plan wysuwało się spostrzeżenie, zgodnie z którym skazany w 2014r. niemal notorycznie dopuszczał się bardzo poważnych przestępstw, przede wszystkim zbrodni. Pomimo zapadających wobec niego kolejno wyroków skazujących nie wyciągnął on jednak żadnych konstruktywnych wniosków na przyszłość. Wręcz przeciwnie pozostając w warunkach izolacyjnych nie tylko rażąco naruszał porządek obowiązujący w jednostkach penitencjarnych, ale także dopuszczał się kolejnych przestępstw względem zatrudnionych w tych jednostkach osób. Wszakże z opinii o A. B. sporządzonej w Zakładzie Karnym w W. wynikało niezbicie, że w okresie jego izolowania zachowywał się jednoznacznie negatywnie. Względem na te okoliczności pozwalał jeszcze dobitniej stwierdzić, że pomimo wielokrotnego karanie A. B. i wdrożenia do wykonania orzeczonych wobec niego kar izolacyjnych, nie zweryfikował on swojej postawy, wręcz przeciwnie w dalszym ciągu jego zachowanie urągało powszechnie przyjętym normom społecznym.

W konkluzji tego fragmentu wyводу godziło się zauważyć, że wyrokiem opisanym w pkt. 1 części wstępnej wyroku łącznego skazano A. B. na podlegającą wykonaniu karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwa opisane w pkt. 2

tej części wyroku łącznego wymierzono skazanemu podlegającą wykonaniu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, wyrokiem opisanym w pkt. 3 części wstępnej wyroku łącznego skazano go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która także podlegała wykonaniu, natomiast wyrokiem opisanym w kolejnym pkt. tej części wyroku łącznego skazano go na podlegającą wykonaniu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. To zaś oznaczało, że sąd przy określaniu wymiaru kary łącznej dla tego realnego zbiegu dysponował możliwością określenia granic kary łącznej pozbawienia wolności na pułapie od 10 lat do 13 lat i 8 miesięcy.

Stosownie zatem do brzmienia art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. - w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016r. - w zw. z art. 4§1 k.k. połączono A. B. kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokami opisanymi w pkt. 1, 3 i 4 części wstępnej wyroku łącznego z karą łączną pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu wyrokiem opisanym w pkt. 2 tej części wyroku łącznego. Z naprowadzonych wyżej powodów traktujących o podmiotowo – przedmiotowej łączności przestępstw, za które skazano A. B. tymi wyrokami wymierzono mu karę łączną 13 lat pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu wymierzona A. B. kara łączna pozbawienia wolności spełni swoje zadania tak wobec niego, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu sankcja ta we właściwy sposób uwzględniała wszystkie przywołane okoliczności, które miały wpływ na ukształtowanie jej wysokości. Powinna ona uzmysłwić A. B. nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla niego przestrożę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej wymierzona skazanemu kara łączna powinna natomiast doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoby dopuszczające się przestępstw podlegają nieuchronnej odpowiedzialności karnej.

Działając zaś w oparciu o treść art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec A. B. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono mu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach, których sankcje zostały połączone węzłem kary łącznej.

Jako że nie mogły zostać połączone węzłem kary łącznej orzeczone wobec A. B. wyrokami w sprawach o sygn. akt III K 37/14 i III K 19/15 środki karne w postaci przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, to w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono.

Działając zaś w oparciu o treść art. 624 k.p.k., z uwagi na fakt izolowania A. B., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.